

René Appel

Schone handen

Anthos|Amsterdam

I

Ze deed een lamp aan in de hoek van de kamer. Halfeen. Het was stil in huis, veel te stil. Dit wende nooit. Van buiten klonk geen enkel geluid. Er passeerde zelfs geen auto, geen scooter, niets. Even schrok ze van een harde klap, waarschijnlijk afkomstig uit een van de binnentuinen. Ze wachtte tot haar ademhaling weer tot rust was gekomen, ging toen naar de keuken, trok het rolgordijn voor het raam omhoog en keek naar buiten. Vaag zag ze het tuinmeubilair. Twee dagen terug hadden ze een barbecue gehouden. Zo'n twintig mensen in de tuin, krankzinnig mooi weer voor de tijd van het jaar. Rumoer, muziek, gelach en een buurman die gebeld had met de vraag hoe lang dit door zou gaan. Eddie had het afgehandeld. De burens waren uitgenodigd – eten en drinken in overvloed –, maar die hadden zich niet vertoond. Eddie stond zelf achter het vuur, met veel biefstukken en spareribs, en hamburgers voor de kinderen. Charly, Eddies beste vriend, had een groot schort voor hem meegenomen met daarop het beeld van een topless vrouw, zonder gezicht natuurlijk. Het stond grappig, Eddies hoofd daarboven. Er waren foto's van gemaakt. Oscar en Daan waren er, de vaste maten van Eddie, zijn 'compagnons', zoals hij ze soms noemde. En Herman natuurlijk, die zich met zijn imposante, zware lijf op een grote stoel had laten vallen, die speciaal uit de kamer naar de tuin was geslept. Die Herman zat erbij alsof hij de baas van de

wereld was, een dikke sigaar tussen de tanden, maar hij werd nadrukkelijk niet gefotografeerd. Hij was en bleef een soort *mystery guest*.

Sylvia had salades laten bezorgen. Maar toen was er plotse-ling een telefoontje gekomen. Eddie moest weg, nadat hij even had overlegd met Herman. Ze begreep niet wat er zo dringend kon zijn, maar Eddie negeerde haar, vloekte zacht in zichzelf, mompelde iets over zaken. Charly ging met hem mee, Oscar en Daan vertrokken ook, maar andere gasten waren gebleven.

Vanavond was hij weer weg. Niet onverwacht, maar ge-pland. Het hoorde bij zijn leven. Een avond weg, misschien een nacht, een paar dagen, een weekend of soms langer. Ze had ge-vraagd hoe laat hij thuis zou zijn, maar hij had alleen zijn schou-ders opgehaald. Toen had ze doorgevraagd. ‘Elf uur? Twaalf uur?’ Maar dat had een ontwijkend ‘Misschien wel’ opgeleverd.

Die eeuwige onzekerheid, daar begon ze steeds meer de pest aan te krijgen. Nee, alles hoefde niet afgepast en voorspelbaar, duidelijk en keurig. Een beetje onzekerheid kon best, maar Ed-die ging daar erg ver in. En ze was er nooit aan gewend geraakt. Zou er in de toekomst evenmin aan wennen, dat wist ze zeker. Je deed mee of je deed niet mee, en dat laatste zou hij nooit ac-cepteren. Je deed dus mee, daar ging hij van uit.

Hij had Daphne een zoen gegeven, terwijl ze languit op de bank liggend opging in een tv-soap. ‘Hè, doe nou niet, ik zit net te kijken.’ Eddie had het bekende gebaar van de machteloze va-der gemaakt, met de bijbehorende blik. Misschien had hij niet in de gaten dat haar stuurse houding voor het grootste deel aan hem lag. ‘Niet zo nuffig, hè, ik geef je alleen maar een zoen. Sinds wanneer mag dat niet meer?’ Daphne had niet gere-aagd. ‘Waar is Yuri?’ vroeg Eddie. ‘In z’n kamer, aan het ga-men, denk ik.’ Eddie knikte. Hij zag er goed uit: een perfect pak, een mooi overhemd, goeie schoenen. Bij de kapper had hij zijn haar een tintje lichter laten maken. Een gebruind gezicht

en blond haar. Om door een ringetje te halen, zou Sylvia's moeder zeggen, zoals ze dat altijd zei als Sylvia zich had opgetut en zich in haar mooiste kleren had gehuld om uit te gaan. 'Pas goed op jezelf,' had haar moeder daar altijd aan toegevoegd. Later vroeg ze aan Eddie: 'Pas je goed op haar?'

Het lichtblauwe trainingspak dat ze aan het eind van de middag had aangetrokken, droeg ze nu nog. Lekker makkelijk in huis. Ze pakte de afstandsbediening en maakte een korte, onbevredigende rit langs alle tv-zenders. Uiteindelijk bleef ze hangen bij MTV. Ze zette het geluid zacht. Niet meer haar muziek, al jaren niet meer. Het leek eeuwen geleden dat ze voor het laatst met Eddie in een disco was geweest. Nu kwamen ze soms op feesten waar een topveertigbandje speelde. Afgelopen zomer ergens bij Breukelen, in de tuin van een enorme villa, eerder een klein kasteel langs de Vecht. Meer dan honderd mensen, veel champagne, zalm, kaviaar. Vrouwen die elkaar de ogen leken te willen uitsteken met jurken en sieraden. Toen had ze plotseling zin gekregen in een spijkerbroek met een eenvoudig topje erboven.

Vanavond was Sylvia tegen halfacht met Eddie naar de deur gelopen, wat ze zelden deed. Hij had tijdens de maaltijd al een gespannen indruk gemaakt en weinig gegeten. 'Vind je het niet lekker?' had ze gevraagd. 'Ik heb niet zo'n honger. Laat geluncht.' 'Ik ook,' had Yuri gezegd, en hij had zijn bord een stukje van zich af geschoven. Eddie zette het bord terug. 'Jij eet lekker je bord leeg, jij moet er nog van groeien.' Zo'n stem, zo'n blik, daar deed je niets tegen. Yuri keek haar even schuw aan, en begon toen weer te eten. Eddie gaf Yuri een goedmoedige, maar toch redelijk harde tik tegen zijn achterhoofd. 'Goed zo, jongen. Zo ken ik m'n zoon weer.'

Ze liep nu naar de keuken en schonk een glas fruitsap in. 'Natuurlijk en gezond', stond er op het etiket, '250 ml is voldoende voor uw dagelijkse behoefte aan vitamine'.

In de hal had ze haar armen om Eddie heen geslagen en hem

tegen zich aan getrokken. Honderden keren hadden ze zo gestaan. Vroeger in het gangetje bij haar thuis, nadat ze zo stil mogelijk in haar kamertje gevreeën hadden, daarna op tientallen andere plekken. 'Ik ben al laat,' had hij vanavond gezegd. 'Waar moet je naartoe?' 'Naar Charly.' 'Waarvoor? Wat gaan jullie doen?' Als antwoord gaf hij haar een zoen, die al verdwenen was voor ze zijn lippen goed en wel had gevoeld. De laatste tijd vertelde hij steeds minder over de zaken waar hij mee bezig was. 'Ik blijf op je wachten.' Ze had ineens behoefte dat te zeggen. 'Dat is nergens voor nodig,' reageerde Eddie. 'Ga maar naar bed als je daar zin in hebt.' 'Maar als ik...' Hij stond al op straat, keek even om en zwaaide naar haar. Zoals hij liep, met licht verende stappen, dat was absoluut Eddie. Haar Eddie, nu al ruim vijftien jaar. Ze stond in de deuropening en voelde zich heel erg de vrouw van, die haar man weg zag gaan. Hij stapte in zijn Lexus, startte, drukte kort op de claxon, en was in een paar tellen de straat uit. Ze was blijven staan tot ze het koud kreeg. Daarna was ze even naar Yuri's kamer gegaan. Op het scherm vocht hij een bloedige oorlog uit. Ze keek ontroerd naar zijn licht gekromde rug, het donzige haar in zijn gladde nek, zijn gespannen handen. 'Yes!' riep hij bij een kennelijk geslaagde actie, terwijl hij een vuist en een gehoekte arm omhoog bracht.

Kwart over een was het nu. Meestal lag ze dan al in bed, maar deze keer zou ze zich niet laten kennen. Als hij thuiskwam, konden ze samen iets drinken. Net zoals vroeger.

Eddie had met Maaswinkel afgesproken in het brugrestaurant boven de A4 net voorbij Schiphol, maar de man was nergens te bekennen. Eddie dacht toch zeker te weten dat hij La Place had genoemd. Geen teken van Maaswinkel. Na ruim een kwartier liep Eddie nog eens door de Rancho BBQ and Grill, vervolgens door de Gouden Wok. Dit was een stomme plek geweest voor een ontmoeting, te veel mogelijkheden, onoverzichtelijk. Ed-

die probeerde hem te bellen, maar er werd niet opgenomen. Overall druk pratende mensen, gezinnen, haastige zakenlieden, eenzame chauffeurs.

Om zijn ergernis te verdrijven belde Eddie met Charly. Of hij al wist of het goed zat met de extra spullen. Extra, dan wist Charly wat hij bedoelde.

‘Geen probleem. Ze draaien op volle toeren.’

Het was een fabriekje in Waddinxveen, wist Eddie, zogenaamd een handel in buitenverlichting, maar hun eigen buitenverlichting zou op een heel laag pitje staan als de dozen met pillen werden ingeladen. ‘Oké, dat is dan geregeld.’

Eddie maakte opnieuw een rondje door de restaurants. Keek zelfs bij de Kentucky Fried Chicken en de Febo, waar hij bijna zin kreeg in een ouderwetse Febokroket met veel mosterd.

Anouk lag languit op het kingsize bed, naakt, alsof ze hem een laatste keer wilde uitdagen, maar ze zei gelukkig niets.

Eddie zat op de rand. Hij liet zijn hand strelend over haar lichaam gaan, haar borsten, haar buik, het kleine pornostreepje met schaamhaar. ‘Net het snorretje van Hitler,’ had hij laatst gezegd.

Ze maakte een licht kreunend geluid, maar hij gaf niet toe.

Hij stond op en stapte onder de douche. Het leek een eeuwigheid te duren voor er warm water kwam. Had hij daarom duizenden euro’s aan die aannemer betaald? Eindelijk... hij klungelde met de kranen tot het water de juiste temperatuur had.

Toen hij weer in de slaapkamer stond, lag Anouk nog altijd naakt op het bed, nu op haar buik, haar benen licht gespreid. Ze leek iets molliger geworden de laatste tijd. Hij liep al op haar toe, maar bedacht zich en trok zijn kleren aan.

‘Ik weet verdomd goed wat je wilt,’ zei hij. ‘Je bent een geil kreng, een lekker geil kreng.’

‘Mag dat dan niet?’ vroeg ze met een klein stemmetje.

‘Het moet juist.’ Terwijl hij zijn schoenen aandeed, keek hij even naar haar, al was het alleen maar om zijn eigen opwindning te voelen kloppen en branden. Niet toegeven, controle, alles in eigen hand, daar ging het om. Hij liep naar het bed, boog zich over haar heen en drukte een zoen, eerst op de ene, toen op de andere bil. Beet daarna even in het stevige vlees. Het liefst zette hij zijn tanden er zo hard mogelijk in, tot de afdrukken ervan zichtbaar zouden zijn.

Anouk spreidde alleen haar benen iets meer, maar reageerde verder niet. Ook niet toen hij ‘Tot een volgende keer’ zei, waarna hij de deur achter zich sloot.

Sylvia schrok wakker. Ze kwam overeind, terwijl ze probeerde te bedenken waar het geluid vandaan kwam dat ze had gehoord. Haar spieren deden pijn, haar rechterarm had bekneld gelegen. Ze keek op haar horloge. Kwart over drie. Bijna sluiwend ging ze naar de deur van de gang, die ze voorzichtig opendeed.

Eddie stond halverwege de trap naar boven. Ze schrokken van elkaar.

‘Shit... ben je nog op?’ vroeg Eddie.

‘Ik zat op je te wachten,’ fluisterde ze.

Hij kwam naar beneden. ‘Waarom? Dat is toch nergens voor nodig, schat. Je had toch lekker naar bed kunnen gaan.’ Hij drukte een zoen op haar wang en ging even met zijn hand door haar haar.

‘De kinderen slapen.’

‘Ja, natuurlijk slapen de kinderen,’ zei Eddie. ‘En waarom jij niet? Is er soms iets gebeurd?’

Ze schudde haar hoofd.

‘Zeker weten? Niks met Yuri of Daphne? Telefoon?’

‘Nee, niks,’ zei ze.

‘Maar wat is er dan?’ Eddie glimlachte, maar aan zijn stem

kon ze horen dat hij een beetje geïrriteerd was.

‘Kunnen we niet even wat drinken?’

‘Ik... eh, ik heb het morgen krankzinnig druk. Ik ben doodmoe, ik ga naar bed.’ Hij liep verder de trap op.

Ze keek hem na, bleef zelfs luisteren – eerst de wc, toen de badkamer, daarna de deur van hun slaapkamer – tot ze niets meer hoorde. Het huis was weer van haar alleen. Ze liep naar de keuken en schonk een glas witte wijn in. Ze nam één slokje en goot de rest in de gootsteen. Nadat ze de tv uit had gezet, liep ze naar boven.

In de badkamer poetste ze haar tanden. De spiegel kaatste haar beeld onbarmhartig terug. Ze sperde haar mond wijd open, de tanden zo zichtbaar mogelijk, tot een lichte kramp in haar kaken schoot. Ze trok het vel onder haar kin naar beneden en voelde of het lossere begon te zitten. Viel mee. Het vel van haar bovenarmen. Wordt misschien al slapper. Ze prikte met een vinger in haar vlees.

Het licht in de slaapkamer hoefde niet aan. Met veel overbodige bewegingen en gezucht schoof ze in bed, maar Eddie leek niets te merken.

‘Eddie.’

Geen reactie.

Ze schudde aan zijn schouder. ‘Eddie!’

‘Ga slapen,’ mompelde hij.

‘Eddie,’ zei ze, nu iets luider, ‘waarom bleef je weer zo lang weg? Is er iets? Problemen?’

Plotseling schoot hij overeind. ‘Ja, dat jij me wakker houdt, dat is er.’

Toen ging hij weer liggen, alsof alles hiermee was afgehandeld, maar nu ze eenmaal begonnen was, wilde ze verder. ‘Vroeger vertelde je me altijd wat je gedaan had, waar je geweest was, maar als ik nu alleen maar vraag waarom je zo lang wegblijft, dan geef je geen antwoord.’

‘Omdat het niet belangrijk is. Ga nou maar lekker slapen.’
Hij draaide zijn rug naar haar toe. ‘Welterusten.’

‘Is er iets gebeurd of zo, dat je zo laat thuiskwam?’

Eddie zuchtte diep, maar zei niets terug.

Ze trok het dekbed van hem af. ‘Ik ben niet alleen de moeder van je kinderen, ik ben niet alleen je huishoudster, je kok, je wasvrouw... We zijn getrouwd, Eddie, dan kan je me toch vertellen wat je uitvreet tot diep in de nacht. En dit gebeurt voortdurend de laatste tijd. Dat vind ik niet leuk.’

Zwijgend probeerde hij het dekbed terug te veroveren, maar ze hield het stevig vast.

‘Heb je soms een ander? Heb je een vriendin?’

‘Natuurlijk niet. En laat dat dekbed nou ’ns los, ik wil slapen.’

‘Heb je een vriendin? Doe je het met een ander?’ Eddie rook niet naar een ander. Er had een frisse geur om hem heen gehangen toen hij haar net een zoen gaf, te fris voor een man die met andere mannen had zitten roken, drinken en praten, want daaruit leek Eddies werk vooral te bestaan. Misschien was hij wel ergens onder de douche geweest voor hij naar huis kwam.

Hij trok opnieuw aan het dekbed, maar ze liet niet los. Plotse-ling zette hij zijn voeten naast het bed.

‘Wat ga je doen?’ vroeg ze.

‘Naar de logeerkamer. Als ik hier niet kan slapen, dan ga ik ergens anders liggen.’

‘Je wilt dus niet met me praten.’

‘Niet als je alleen maar zit te zeuren. Bij jou moet ik als een klein kind komen vertellen wat ik doe... moet ik me verantwoorden. Daar heb ik helemaal geen zin in, dat weet je best.’
Hij pakte zijn ochtendjas en stapte de gang op.

Een paar seconden wachtte ze, voor ze hem volgde. Op de deur van de logeerkamer zat geen slot.

‘Jezus, krijg ik nou nooit ’ns rust? Ik moet morgen werken, Syl.’

Met kloppend hart ging Sylvia op de rand van het bed zitten. Ze had er een hartgrondige hekel aan als hij haar Syl noemde, maar dat liet ze opnieuw passeren. ‘Ik hoef helemaal niet zoveel,’ zei ze. ‘Ik vraag niet zoveel, maar af en toe, dan eh... dan zit ik in zeg maar een soort vacuüm. Jij hebt je werk, je ziet allerlei mensen, je gaat overal naartoe, en ik zit hier thuis een beetje in m’n eentje te wachten.’

‘Wat wou je dan? Meegaan?’

‘Nee, maar dat je me vertrouwt, zoals vroeger. Het is net of je zaken steeds geheimzinniger worden.’

‘Dat wil je allemaal niet eens weten.’

‘Dat wil ik wel.’

‘Nee, niet... veel beter van niet. Als je het niet weet, kan je er niks over vertellen, zo simpel is dat. En nou wil ik slapen. Geen geouwehoer meer aan m’n kop.’

Sylvia bleef op de rand van het bed zitten. Ze hoorde de regelmatige ademhaling van Eddie, maar ze kon zich niet voorstellen dat hij inderdaad sliep.

‘Vertrouw je me soms niet?’ vroeg ze.

Eddie reageerde niet.

‘We zijn getrouwd... dan moet je me ook vertrouwen!’ Ze vond het een mooie vondst. Trouwen... vertrouwen, het hoorde bij elkaar, zoals zij en Eddie bij elkaar hoorden. Dat kon hij niet zomaar ontkennen.

Ze probeerde op het smalle logeerbed tegen hem aan te gaan liggen. ‘Toe nou, Eddie. Zoveel vraag ik toch niet van je?’

Met een wilde beweging draaide hij zich om, zodat ze bijna op de grond viel.

Yuri zette zijn fiets op slot en gaf Sylvia de sleuteltjes. Om hen heen arriveerden andere ouders met hun kinderen, verschillende met een moderne bakfiets. Toen ze hier twee jaar geleden voor het eerst stond, had ze de indruk dat veel opa's en oma's hun kleinkinderen naar school kwamen brengen, maar dat was niet het geval: er waren simpelweg veel oudere ouders bij. Vrouwen die pas tegen hun veertigste hun eerste kind hadden gekregen, met een man die meer dan een handvol jaren ouder was. Voor die vaders waarschijnlijk vaak een tweede leg.

Ze ging mee naar binnen, omdat Yuri gisteren met een andere jongen had gevochten tijdens het speelkwartier. Hij had ruzie gekregen met Rogier. Er was een vechtpartij ontstaan, die door de surveillerende leerkrachten in de kiem was gesmoord; met geweld hadden ze de jongens uit elkaar moeten trekken. Dit was het moment om het uit te praten, met juf Ine erbij. Rogiers moeder, Madeleine, was er ook. Rogier had een blauwe plek op zijn wang. Aan Yuri was niets te zien. Natuurlijk gaven ze elkaar de schuld.

‘Jullie waren dus sámen begonnen,’ zei juf Ine vredelievend.

‘Nee, Rogier, die greep me vast, en toen trok ik me los, en toen begon die eikel me te stompen.’

‘Hé, hé,’ zei Sylvia, ‘dat soort dingen zeggen we hier niet.’ Nee, hier op deze keurige school niet, en thuis zou ze misschien

wat meer op Yuri's taalgebruik moeten letten, maar als Eddie het al had over een shitwedstrijd en een kutprogramma, wat kon ze dan anders van Yuri verwachten?

Ine glimlachte. Madeleine sloeg een beschermende arm om haar zoon heen.

Yuri keek stuurs voor zich uit. Zo was hij precies Eddie in het klein. Boze, donkere ogen, zijn vuisten gebald, alsof hij er zo weer op los kon slaan.

'Jullie geven elkaar een hand,' zei Ine, 'en jullie beloven dat je zoiets niet meer doet. Als het weer gebeurt, dan kunnen jullie in de pauze binnen blijven. Begrepen?'

Met Madeleine liep ze de school uit. Haar zoon zat dit jaar voor het eerst bij Yuri in de klas. Hij kwam van een andere school, ergens uit het zuiden van Nederland.

'Hè,' zei Madeleine. 'Ik heb zin in koffie. En jij?'

Sylvia haalde haar schouders op.

'Ga je mee? Dan gaan we even naar de PC. Ben je op de fiets? Ja, ik ook. Die kunnen we hier wel laten staan.' Nog maar net in Amsterdam, en nu had ze het over de PC Hoofdstraat alsof die al jaren bekend terrein was.

'Sorry, maar ik heb een afspraak. Naar de tandarts,' verzon Sylvia. 'Misschien een andere keer.'

Sylvia pakte haar fiets en reed naar het Vondelpark, waar ze op een bankje ging zitten. Zo'n tien meter verder zaten twee dakloos ogende mannen. Ieder met een groot blik bier en een sigaret, en aan hun voeten een plastic tas, waarschijnlijk gevuld met meer blikken. Een van de twee had een warrige haardos en baard. De ander was kaal. Ze keken in haar richting, maar deden niets, zeiden niets. Als op afspraak hieven ze synchroon hun rechterarm om een slok bier te nemen. Daarna staarden ze weer voor zich uit.

'Proost,' mompelde Sylvia.

■

‘Tsjeses... Frans. Dat is een tijd geleden.’ Eddie had hem onmiddellijk herkend. In zijn gsm zei Eddie: ‘Ik bel je morgen terug over die nieuwe zending. Oké?’ Hij liet het toestelletje in zijn binnenzak glijden. De deal leek in orde. Alles was onder controle. Oscar zou erbij zijn als de lading binnenkwam.

‘Ja, een jaar of twaalf, schat ik,’ zei Frans. ‘Is die stoel vrij?’

‘Bijna vijftien jaar volgens mij.’ Eddie wist het nog precies, en het leek niet waarschijnlijk dat Frans het was vergeten. Dat soort dingen, die zakten niet weg uit je geheugen.

Half lacherig keken ze elkaar aan. Binnen een minuut vijftien jaar overbruggen bleek niet eenvoudig. Nou ja, die vijftien jaar, daar ging het niet direct om, eerder om wat er daarvoor was gebeurd. Pijnlijk? Ja, maar dat hoorde erbij.

Hij vroeg wat Frans wilde drinken.

‘Doe maar een spaatje... rood graag.’

Frans zag er goed uit. Netjes, beschaafd, een heer, in een perfect gesneden pak. Wat was het vroeger geweest? Een spijkerbroek en een sweatshirt. Frans was zijn lange haar ook kwijt. Bovenop begon hij al aardig kaal te worden, zag Eddie tot zijn genoegen. Misschien dat Frans zich daarom zo kort had laten knippen. Hij had nog altijd een beetje een trouwe-hondenkop met van die droevige ogen en daaronder forse wallen. Een paar jaar geleden had Eddie voor het laatst een fotootje van hem in de krant gezien, toen er allerlei discussies waren over het onder de prijs verkopen van boeken in zijn platenzaken.

Eddie wenkte een kelner, een jonge man die hij hier niet eerder had gezien. ‘Een rooie spa en voor mij nog een keer hetzelfde.’ Hij wees naar zijn glas.

‘Zo...’ Frans keek om zich heen. ‘Mooie zaak. Je komt hier veel?’

‘Regelmatig.’ Het was duidelijk dat Frans bepaald niet toe-

vallig binnen was komen lopen, maar Eddie had geen zin om het hem makkelijk te maken.

‘Nog altijd in... eh, in zaken?’ vroeg Frans. ‘Dezelfde zaken, bedoel ik.’

‘Ja, waarom niet?’

‘Je verdient goed?’

Eddie leunde achterover. ‘Ik mag niet klagen.’

‘Beter dan vroeger?’ vroeg Frans. ‘Zeker niet meer van die kleine pestpartijtjes van een paar kilo. Dat heb ik me tenminste laten vertellen.’

‘Door wie?’ vroeg Eddie.

‘Ach, je hoort wel ’ns wat.’

De kelner zette hun drankjes neer.

Eddie pakte zijn glas. ‘Proost.’

‘Proost.’ Frans nipte van zijn spa alsof het een dure cognac was.

‘En jouw zaken?’ vroeg Eddie. Toen ze hun samenwerking hadden moeten opbreken, was hij de carrière van Frans half en half blijven volgen. Van de eerste platenzaak in de Spaarndammerbuurt tot de keten cd-winkels waar hij nu zijn geld mee scheen te verdienen. Absoluut anders dan hoe ze samen begonnen waren: heel simpel een beetje hasj naar wat coffeeshops, in het begin alleen in de Spaarndammer- en de Staatsliedenbuurt. Spannend en het betaalde goed. Toen het groter werd, begon Frans hem al een beetje te knijpen, maar na Sylvia was het pas echt afgelopen.

Ondanks zijn riant winkels maakte Frans een benauwde indruk, alsof iemand hem stevig bij zijn ballen had en het verdomde om los te laten. Maar misschien betekende het niet veel. Frans was nooit erg vrolijk of opgeruimd geweest.

‘Kon beter,’ zei Frans en hij nam alweer zo’n wijvenslokje.

‘Waarom?’

‘Mensen kopen geen cd’s meer. Ze downloaden alles van internet. Dus ben ik met computers begonnen, games, dat soort dingen.’

‘En? Dat is toch dé business tegenwoordig?’

‘Dat zeggen ze, ja...’

Eddie wist nu zeker dat Frans hier met een speciaal doel was gekomen. ‘Maar dat is dus niet zo?’

‘Niet altijd, nee.’ Er zat niemand in hun buurt, maar toch dempte Frans zijn stem, alsof hij bang was afgeluisterd te worden. ‘Heb je weleens van DigiDeli gehoord?’

Eddie schudde zijn hoofd.

‘Grote jongens. Tenminste, vorig jaar nog. Importeerden uit Korea en India. Digitale delicatessen dus eigenlijk. Hardware, software... allerlei programma’s, games ook natuurlijk. Zo kwam ik bij ze terecht. Goed, ze waren klein begonnen, ergens in Utrecht op een zolderkamertje, en daarna mega gegroeid. Maar ze investeerden als een gek, dus daar hadden ze geld voor nodig. En weet je waar dat vandaan kwam?’

Het was het soort verhaal dat Eddie al zo vaak had gehoord. ‘Van jou.’

Frans dronk nu in een paar teugen zijn glaasje water leeg. ‘Zoiets kan ik ook wel gebruiken.’ Hij wees naar Eddies glas. Van een geslaagde zakenman was hij plotseling een wat treurige scharrelaar geworden. Zelfs zijn pak leek regelrecht bij c&a vandaan te zijn gekomen, of erger: bij het Leger des Heils.

Eddie trok de aandacht van een van de kelners. ‘Twee van deze, graag.’

Ze zwegen even.

‘DigiDeli dus,’ zei Eddie. ‘Investeringen, veel geld, een nieuw pand, *opportunities*. Die moet je pakken. En dat deed jij.’

‘Ja, ik kende die jongens. Eerst groter worden, daarna naar de beurs, en dan *cashen*, dat was het idee. Of verkopen natuurlijk, dat kon net zo goed. Mijn accountant heeft de boeken bekeken. Het zag er fantastisch uit. Bovendien zou ik hun spullen goedkoper in mijn winkel krijgen. Kon ik allemaal acties mee plannen. Echt een win-winsituatie.’ Frans nam een slokje whisky. ‘Dat dacht ik tenminste.’

‘Jij hebt dus geïnvesteerd,’ veronderstelde Eddie.

‘Ja, extra hypotheeken op acht van mijn winkels, een paar forse leningen. Bij elkaar zestien miljoen euro.’

‘En toen?’ Eddie wist wat er komen ging, maar hij wilde het graag uit de mond van Frans horen.

‘Alles kwijt. DigiDeli is kapot, failliet... alleen maar schulden. Een luchtballon waar ze een speld in hebben gestoken... zoiets. Een heleboel geld ging naar bedrijfjes in het Verre Oosten en zo, waar ze ook hun spullen van kregen, die weer onder bedrijven zaten op de Kaaimaneilanden, Curaçao, Barbados, noem maar op. Die stuurden enorme rekeningen. Ik heb het laten nagaan... torenhoog, echt waanzinnige bedragen. Die twee eigenaars, die gezellige Utrechtse jongens kregen daar natuurlijk een grote hap van. Maar dat kan ik allemaal niet hard maken.’ Frans nam een slokje van zijn whisky. ‘Godverdomme, jaren keihard voor gewerkt... gesappeld... en zomaar alles naar de verdommenis.’ Er zat een snik in de stem van Frans. Typisch Frans. Vroeger zat hij bij tegenslag ook al meteen in zak en as.

‘En die eigenaars, die Utrechtse jongens?’

‘Ik kan ze niks maken,’ legde Frans uit. ‘Ze hebben zogenaamd ook veel verloren, maar ik weet dat het ergens anders ligt, zodat ik er niet bij kan komen... de klootzakken.’

‘En wil jij nou dat ik...’ De ringtone van Eddies telefoon klonk, de beginklanken van het Wilhelmus. ‘Sorry... even opnemen. Dit is de sos-lijn, zal ik maar zeggen.’ Eddie wendde zich af van Frans. ‘Ja, zeg het maar.’

‘Ik heb Maaswinkel gesproken,’ hoorde hij Charly zeggen. ‘Hij...’

‘Waarom was die druiloor niet op die afspraak?’ Eddie dempte zijn stem. ‘Ik heb verdomme bijna een uur zitten wachten.’

‘Plotseling verhinderd of zo, en hij had je nummer niet.’

‘Een kutsmoes. Hij kan zeker niet betalen.’

‘Klopt,’ zei Charly. ‘Zijn afnemers in Denemarken komen nog niet over de brug, dus hij heeft geen geld. Zegt-ie tenminste.’

‘Als hij niet betaalt, gaan er heel vervelende dingen gebeuren.’

‘Moet ik nu al maatregelen nemen?’

‘Nee. Komt nog wel.’ Eddie brak het gesprek af en stopte het toestelletje in zijn binnenzak. ‘Maar je wou dus iets geregeld hebben,’ zei hij tegen Frans.

Frans keek even om zich heen. ‘Ja, misschien dat je...’

Eddie maakte een afwerend gebaar. ‘Liever niet hier, en ik heb nu trouwens geen tijd. Misschien kunnen we voor een andere keer wat afspreken.’ Frans had hem nodig, wist hij, maar daarom was het juist goed om hem een tijdje te laten bungelen.

Frans pakte een visitekaartje. CD-KING stond erop met zware letters, en een kroontje erboven, alsof het bedrijfskoninklijk was goedgekeurd. De naam van Frans eronder met de toevoeging ‘commercieel directeur’. Verder adressen, telefoonnummers en een website. Eddie had kaartjes van de East-West Textile Company, maar die waren alleen voor noodsituaties.

‘Ik bel je,’ zei Eddie.

‘Dit blijft toch onder ons?’ Er klonk iets smekends in de stem van Frans, iets wat Eddie herkende van vroeger. Ja, ze hadden hem echt bij zijn ballen.

‘Natuurlijk.’

‘Heb jij ook een kaartje?’

‘Nee, daar doe ik niet aan. Voor je het weet zwerven die overal rond.’

‘Hè, Yuri, kan je nou niet ’ns wat anders gaan doen, technisch lego of een boek lezen bijvoorbeeld?’

Het leek of Yuri haar niet hoorde. Er klonk onheilspellende muziek, een schreeuwende stem, daarna een paar harde knallen.